

Győrffy Ákos
Reggeli gyakorlatok

– részlet –

*„Teli a természet végtelen sok gondolattal,
amelyek sohasem jelentek még meg a mi
gondolataink között.”*

(L. d. V.)

(1)

Hideg volt, később enyhült. Váltakoztak a légáramlatok. Jött fel a nap, haladtam felfelé. Hallgatag élőlények erős illata.

Úgy néztem, mintha sosem láttam volna még. Mint ahogy tényleg soha nem láttam még. Először vagyok itt, nem lesz még egyszer.

Át a patakzúgáson, óriási levelek mozogtak a fényben. Felmerült és elmerült egy arc, felmerültek, elmerültek arcok. Jött fel a nap a tudatban.

Egy ilyen óriás levél alá feküdni a patakzúgásban, a levélerezetbe suttogni. A halványzöld erekben induljon el. Elsuttogni a kezdettől eddig a pillanatig az egészet, felmondani és semmit sem hagyni bent. Induljon el a zöld vérben fölfelé, vigye el.

Találkozni a régen elveszettel. Itt lakik közel. Minden szavam, a szavaim a zöld vérben sokfelé. Sem fent, sem lent. Az ismert irányokba nem mozdulhatok.

(2)

Azokra a helyekre gondolok, ahonnan a völgybeli vizek erednek. Innen északra, néhány kilométerrel feljebb, ha lehet egyáltalán ilyen mondani, hogy észak, egy olyan tájjal kapcsolatban, ami csak a lélekben létezik.

A források vize odafent nem emberi tekintetekben tükröződik. Lefelé egyre sötétebb lesz, zuhanás a kristályszerkezetbe. Lefelé a test, fölfelé pedig mindaz, amit a téli napfény kiold egy maréknyi földből.

Elkeríteni egy akkora helyet, mint a testem, és azt helyezni át egy olyan világba, amiről majd szégyen nélkül lehet hallgatni.

(3)

Egy nyárfa gondolatai, mondom a havazásban. Arcizmaim elgémberedtek az erős szélben. A kihűlő bőrön, mint a frissen hasított rönkök felszínén, előhívódik egy ismeretlen nyelven írott mondat. Valaki alig hallhatóan suttogja a fülembe ezt a mondatot, a szél mélyéből beszél, nem értem a szavait.

Az út élesen jobbra kanyarodik, van itt egy kapu, amin beléptem egyszer, de nem tudom, nem valaki más emlékszik-e vissza bennem arra a kora reggelre:

A nap még nem süttött be a völgybe, idelent hajnal volt, a testemben pedig a folyamatos éjszaka. Tudtam, hogy valaki vár, ahogy azt is, hogy hiába.

Egy kisfiú ült a patakmeder egyik gömbölyű kővén. Elkéstél, mondta, és a szemébe nézve láttam, ami lehetett volna, és azt is, ami már nem lesz soha. Ami már nem fog megtörténni, az a történetem.

(4)

A harmatcseppektől fénylő
kilincsen sok száz kicsinyített
másom mozdul egyszerre velem.
Egyik sem én vagyok.

Mintha egy pók tekintetében
gabalyodtam volna, aki pontosan
ugyanazt teszi, amit én.

Nincs más választásom, lassan
ölő mérgével együtt kell szeretnem.

(5)

Egy rigó emlékeiben próbállak megtalálni.
Középkori várost ábrázoló metszet egy
összedőlt ház falán. Nem tudok latinul,
de csak ezen a nyelven értek.

Amikor legközelebb erre jár az üstökös,
ami tegnap tűnt el az égbolt nyugati peremén,
már csak azokat találja itt, akiket most sem keres senki.

